

NIET GETOVERD IS
ALTIJD MIS

(DE HEKSEN VAN WESTWICK, #3)

COLLEEN CROSS

Niet Getoverd is
Altijd Mis

COLLEEN CROSS

Niet getoverd is altijd mis
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright paperbackuitgave © 2022 Dutch Venture Publishing

Auteur: Colleen Cross

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Jen Minkman

Eerste uitgave april 2022

ISBN 978-94-03658-26-1

NUR 340

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door
fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

Filmsterren kunnen zeurende, veeleisende wezens zijn. Ik had nooit verwacht dat tante Amber zo zou zijn. Niet alleen was ze een volleerde heks, maar ze was ook gewend om haar zin te krijgen als *senior executive* bij de Witches International Community Craft Association. Wicca was haar leven.

Toch had mijn workaholic van een tante haar carrière opgegeven voor een acteerrol. Ze had nooit interesse getoond in acteren en ging zelfs niet graag naar de film, dus het idee dat ze een hoofdrol in een grote Hollywood-blockbuster zou krijgen was belachelijk.

Toch had ze in minder dan een week een bijrol in *High Noon Heist* gekregen, het vervolg op de mega-succesvolle Hollywood blockbusterfilm *Midnight Heist*, én had ze een of andere hotshot Hollywoodproducer ervan overtuigd om de film hiér, in Westwick Corners, te filmen. Ons bijna uitgestorven spookstadje kon absoluut een economische schop onder zijn kont gebruiken, maar ik kon me niet voorstellen waarom ook maar iemand ons verloederde stadje zou kiezen als filmset.

Ik zou er niet achter komen. Ofwel had tante Amber sterke banden met mensen in Hollywood, ofwel had ze haar toevlucht tot hekserij genomen, of beide. De details waren nog steeds vaag en ik had geen idee wie er tegenover tante Amber zou spelen, behalve dat het een of andere Hollywood-ster was.

Waarom die man bereid was om helemaal naar het oosten van de staat Washington te reizen? Geen idee. Maar één ding was duidelijk: de filmploeg kwam echt uit Hollywood, en zolang alles goed ging, zette de film Westwick Corners zeker weer op de kaart. De toeristen zouden terugkomen met hun dikke portemonnees en Westwick Corners zou weer financieel levensvatbaar zijn.

Al mijn informatie kwam uit de tweede hand, namelijk van mam, omdat ik tante Amber nog niet eens had gezien. Ze was gisteravond laat aangekomen uit Londen, waar ze tegenwoordig woonde. Ze was direct naar haar eigen trailer in de stad gegaan in plaats van ons te bezoeken. Dat leek een beetje vreemd, maar op de typische tante Amber-manier stond ze te popelen om een voorsprong te krijgen.

Mam en ik hadden de hele nacht doorgebracht met het klaarmaken van de *bed and breakfast* van onze familie, de Westwick Corners Inn, voor onze aankomende gasten. Zelfs heksen konden niet ontsnappen aan een bepaalde hoeveelheid handenarbeid. Er waren gewoon niet genoeg uren in de dag, of nacht in dit geval. Ik was rond één uur 's nachts in bed gestort, maar ik had niet goed kunnen slapen.

Mijn geest draaide door terwijl ik mentaal de hele lijst afging. De kamers waren schoongemaakt en mam had de tafels in de eetkamer laten dekken voor het ontbijt. Ik zou op de set aanwezig zijn als een soort van lokale hulp, om ervoor te zorgen dat de filmcrew alles had wat ze nodig konden hebben.

Ik hoopte ook een paar sterren te interviewen voor *The Westwick Corners Weekly*. Ik was de uitgever van de krant, maar dat klonk indrukwekkender dan het eigenlijk was. In werkelijkheid had ik de krant gekocht toen de vorige eigenaar met pensioen ging. Ik realiseerde me al snel dat het een krant was met een tamelijk lage oplage en waarschijnlijk niet de beste keus op financieel gebied in deze tijd. Zoals tante Pearl graag zei: het was gewoon een gratis krantje voor couponknippers.

Haar opmerkingen waren nogal gemeen, maar ze had wel gelijk. Mijn toegewijde couponknippers/lezers gaven geen moer om de artikelen waar ik urenlang aan schreef. Iets anders geloven grensde aan waanzin. Mijn steeds kleiner wordende bron van ouder wordende gepensioneerden wilden ook eigenlijk alleen maar coupons en flyers. Maar de reclame-inkomsten betaalden nog steeds de rekeningen en hielden mijn krant overeind.

Mijn enige andere opdracht was om tante Pearl in de gaten te houden. Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Tante Pearl haatte namelijk het idee dat er bezoekers naar de stad kwamen. Ze had ook een intense rivaliteit met tante Amber, dus ik hoopte dat ze voor één keer eens met elkaar door een deur konden.

Ik keek naar de klok en zag dat het net voor vijf uur 's morgens was. Ik had het gevoel dat ik de hele nacht geen oog had dichtgedaan en het was duidelijk dat ik nu ook niet meer in slaap zou vallen. Ik was te opgewonden over de film. Het leek te mooi om waar te zijn. Er moest hekserij aan te pas zijn gekomen en ik was bang dat de betovering elk moment verbroken zou worden.

Ik trok een spijkerbroek en een t-shirt aan en ging naar buiten. Ik daalde de trap van het boomhuis af en ademde de vochtige ochtendlucht in. Mijn grootvader had het boomhuis

jaren geleden gebouwd aan de rand van het terrein met uitzicht op de wijngaard. Het was privé, maar ook slechts een paar honderd meter verwijderd van het hotel waar mama en tante Pearl op de begane grond woonden.

Ik liet mijn gedachten teruggaan naar tante Amber. Ze was zeker iets van plan, maar wat? Misschien probeerde ze gewoon ons hotel te helpen door deze film naar Westwick Corners te halen.

Of misschien niet. Ik wist dat ze over het algemeen alleen dingen voor zichzelf deed. Ze had de filmrol toch al, dus waarom moest de film dan *hier* worden opgenomen? Het zat me meer dwars dan ik wilde toegeven. Tante Amber zou geen verlof nemen van WICCA voor zoiets als dit – er was geen magie in het spel. Toch was er zo op het eerste gezicht niets verdachts aan, of in elk geval merkte ik er niets van.

Een meer volleerde heks zou gemakkelijk bovennatuurlijke zaken herkennen, maar ik was niet erg goed met mijn spreuken. Ik wilde altijd meer oefenen, maar het dagelijks leven kostte al genoeg moeite. Vooral de laatste tijd. Toen de dingen tussen mij en Tyler ineens in een stroomversnelling raakten, leek al het andere naar de achtergrond te verdwijnen. De gedachte aan mijn sexy vriendje maakte me blij. Tyler Gates was ook onze sheriff. Hij zou het vandaag vast druk hebben met alle filmmensen in de stad.

Ik was van plan om bij tante Amber in haar trailer langs te gaan en te kijken wat ik nog meer te weten kon komen. Het hotel lag er rustig en donker bij toen ik voorbij liep, want onze gasten waren nog niet wakker voor het ontbijt. Dat zou nog een paar uur duren. Ik had dus best wat tijd om de filmset op Main Street te bekijken.

Ik liep de heuvel af, genietend van de vroege ochtendstilte. Het was nog steeds donker, dus ik gebruikte de zaklamp op mijn telefoon om mijn weg te vinden langs de met bomen omzoomde oprit die naar beneden slingerde. Ik

bereikte de hoofdweg die naar het midden van het stadje leidde en sloeg af naar Main Street. Toen ik dichterbij kwam, zag ik allerlei mensen druk heen en weer lopen aan de overkant van de straat. Blijkbaar was de filmploeg ook al de hele nacht op.

De normaal gesproken verlaten straten werden door de activiteit van de crew levendig gemaakt: er reden jeeps, iemand was bezig met het opzetten van de verlichting en de uitrusting... Aan de andere kant van het bankgebouw waren mobiele kleedkamerwagens geparkeerd. Ik scande de straat af naar mijn roodharige tante, maar zag haar nergens. Dan zou ze nog wel in haar trailer zitten.

Ik liep naar de set, die technisch gezien alleen de twee centrale blokken van Main Street was. Bakstenen gebouwen uit het begin van de twintigste eeuw stonden links en rechts van mij. Het drie verdiepingen tellende bankgebouw was het hoogste gebouw in de stad en tevens het decor voor de eerste scène in *High Noon Heist*. Rondom het gebouw werden allerlei camera's, filmlampen en apparatuur opgesteld terwijl tientallen mensen heen en weer scharrelden.

Filmen in Westwick Corners had absoluut voordelen. De gebouwen waren in principe decennialang onaangeroerd gebleven. Niet uit drang om het verleden te eren of zo: er was domweg geen geld geweest om te renoveren of nieuwe gebouwen neer te zetten. Main Street was dus nogal pittoresk op een afgeragde, door de tand des tijds aangetaste manier. De verwaarloosde gebouwen hadden nog steeds dezelfde ramen en afwerking als een eeuw geleden. De dingen zagen er precies zo uit als toen, alleen armoediger. Bezoekers van onze stad zeiden vaak dat het was alsof ze een stapje terug in de tijd deden.

Behalve dat de baksteen nu gezandstraald was, het hout vers geleverd was en de gebouwen voorzien waren van straatnaambordjes die leken op de bordjes uit het begin van de

twintigste eeuw. Zelfs de asfaltweg was momenteel bedekt met zes centimeter vuil, zodat hij op een ongeplaveide zandweg leek.

Dit alles was van de ene op de andere dag gebeurd. Ik kon niet geloven dat het alleen het werk van de filmploeg was. Ongetwijfeld was tante Ambers bovennatuurlijke talent er op een of andere manier toch bij betrokken. Hoe het ook gebeurd was, de *facelift* van onze opgeknapte stad zorgde voor een glimlach op mijn gezicht.

De weinige sporen van moderniteit waren ofwel verborgen ofwel verwijderd. Het leek net alsof de financiële problemen van onze bijna bankroete stad van de ene op de andere dag waren opgelost. De filmproducer had onze stad goed geld betaald voor de shoot, en de cast en de filmploeg brachten geld mee naar Westwick Corners. We hadden zelfs mensen van de crew in ons hotel en andere lokale bedrijven profiteerden er ook van.

Ik ging naar mams *food truck*, die een halve straat verderop geparkeerd stond. Het was een haastig in elkaar geflanste wagen uit de jaren zestig met belettering op de zijkant, waar *Ruby's Burgers* stond. Onder de letters was een soort loket dat de volledige roestvrijstalen keuken binnenin liet zien. Toen ik dichterbij kwam, ging de zijdeur open en kwam mam tevoorschijn.

Ik was verbaasd haar hier in de stad te zien en niet in het hotel, maar soms konden heksen op twee plaatsen tegelijk zijn. Of beter gezegd, doen alsof. Het was een illusie, maar een vrij effectieve.

‘Cen, heb jij Amber gezien?’ Mam had een met made-liefjes bedekt schort aan, dat haar tie-dye shirt en vervaagde, geborduurde jeans mooi aanvulde. Ze was altijd gekleed als een soort moderne hippie, maar zag er tegelijkertijd modieus uit. Haar eigenzinnige modegevoel was puur toeval. Ze

gooide gewoon nooit iets weg en kleepte zich graag comfortabel.

Ik schudde mijn hoofd. 'Die zoek ik ook. Ik was net op weg om in haar trailer te kijken.' Ik hoopte ook te weten te komen waar de andere sterren waren. Misschien kon ik er al een paar interviewen voordat het filmen begint.

'Zeg haar dat ze langs moet komen als ze de kans krijgt. Ik heb iemand nodig om een tijdje op andere zaken te letten.' Dat was mama's manier om te zeggen dat ze op tante Pearl moest passen, zodat die de dingen niet zou verpesten met haar onheil. Tante Pearl haatte toeristen, ook al brachten ze geld naar onze stad. Dit hele filmgedoe maakte haar vast en zeker doodzenuwachtig.

Hoewel mam in principe op twee plaatsen tegelijk kon zijn, was het wel een beetje ingewikkeld om én naar het hotel te gaan, én de cateringwagen te bewerken en dan ook nog op tante Pearl te passen. Zelfs een seconde was al te lang om tante Pearl zonder toezicht achter te laten. Mams toevervaardigheden waren een beslist voordeel tijdens de cateringwedstrijden waar ze aan meedeed, maar ze stelden niets voor in vergelijking met de talenten van tante Pearl. En mijn tante had de neiging om haar talenten vooral níet productief te kanaliseren.

Mam gebaarde met haar hand naar het zitgedeelte rond de wagen. 'Wat vind je?'

Een tiental ronde tafels met stoelen werden op dit moment rechts van de truck opgesteld, in de schaduw van een grote wilgenboom. De tafels zagen er uitnodigend uit met roodgeruite tafellakens en vazen met witte en rode anjers die elke tafel sierden. Mams plan was om alles klaar te zetten bij de cateringwagen voor de ochtendsnacks en de lunch, om vervolgens terug te gaan naar het hotel en het ontbijt te serveren aan de gasten.

'Ziet eruit alsof je alles onder controle hebt. Heb je hulp

nodig bij het eten klaarmaken?’ Niet dat ze het nodig had, want haar kookkunsten waren fenomenaal.

Maar als tante Pearl de barbecue bemande, konden we op een regelrechte culinaire ramp afstevenen. Ze kwam net uit de trailer en liep naar de barbecue. Die stond links van de food truck, ongeveer drie meter verderop.

‘Hou je erbuiten, Cen. Ik heb alles onder controle.’ Tante Pearl draaide zich om en liep nu naar ons toe, terwijl ze zwaaide met een barbecuetang als wapen.

Ik stond op het punt om te vragen waarom ze zo vroeg in de ochtend aan het barbecueën was toen ik mam vanuit mijn ooghoek iets zag doen. Ze drukte een vinger op haar lippen om me het zwijgen op te leggen. De hamburgers zouden waarschijnlijk zwartgeblakerd worden, maar dat was een kleine prijs om tante Pearl bezig te houden.

‘Cen, je bent net op tijd voor de lunch. Pak een broodje.’ Tante Pearl bewoog zich naar een rechthoekige tafel naast de truck. Die was afgeladen met broodjes, kruiden en salades. ‘Dit is mijn geheime recept voor hamburgers.’

‘Het is nog niet eens tijd voor het ontbijt,’ protesteerde ik. ‘Wat dacht je van een koffie in plaats van een burger?’

Ze negeerde me en draaide zich van me weg. Gek genoeg leek ze de metershoge vlammen die achter haar opstegen van de barbecue niet op te merken. De vlammen kwamen heel dicht bij de wilgentakken die laag boven haar hoofd hingen.

‘Kijk uit!’ De onderste takken van de boom rookten en knetterden door de vonken. Ik keek om me heen om iets te zoeken om de vlammen mee te doven, maar mam was me te snel af. Ze fluisterde een paar woorden en binnen enkele seconden waren de barbecuevlammen geblust.

Pyromanische tante Pearl hield van een publiek en zou vast nog wel vaker de aandacht gaan trekken. Meestal ging het om magie, vuur, of helaas te vaak een combinatie daarvan. Ze hield er vooral van om me te irriteren, dus ik wilde

haar negeren. Maar dat kon ik niet maken als de veiligheid van het stadje op het spel stond. Ik keek naar de medewerkers van de filmset. Gelukkig waren ze maar al te zeer druk met hun taken om de bijna-brand op te merken.

‘Relax, Cen. Ik zou alles hebben gefixt wat uit de hand liep. Je overdrijft altijd zo.’

‘Het is beter als er überhaupt niets gebeurt.’ Ik bestudeerde het bord met zwartgeblakerde hamburgers op de tafel naast haar. ‘Niemand gaat die dingen opeten. Het ziet eruit alsof ze in de hel zijn geweest.’

Mam pakte er een schaal bij. ‘Sommige mensen houden van goed doorbakken hamburgers. Ik neem deze gewoon mee naar binnen, zodat ze alvast klaarliggen.’

Die hamburgers gingen linea recta de vuilnisbak in, maar dat wist tante Pearl niet. Ik berekende het aantal hamburgers per uur dat mijn tante vandaag kon barbecueën. Het was een dure manier om de rust te bewaren, maar het hield in ieder geval andere schade tot een minimum beperkt. En tante Pearl kon écht schade aanrichten als ze dat wilde. Als ze hier hamburgers stond te bakken, kon mam haar tenminste bij die taak in de gaten houden.

Ik durfde er niet aan te denken welke andere kleine rampen tante Pearl had ingepland om de filmcrew te laten stoppen met filmen. Ondanks haar behulpzame houding wist ik dat ze niets liever wilde dan deze indringers de stad uitjagen. Ik wilde niet eens weten wat voor plannen ze had voor ons volgeboekte hotel, waar zij tegenwoordig de hoofdhuis-houdster was.

Die baan was het idee van mam geweest, die dacht dat ze daarmee de interactie met gasten tot een minimum kon beperken. Helaas gaf dit tante Pearl onbelemmerde toegang tot de gastenkamers, en onbeperkte mogelijkheden voor kattenkwaad uithalen met shampoo, zeep of het aanzetten van rare shows op betaalde kanalen waar gasten dan later

voor moesten betalen. Ze had waarschijnlijk vreselijke dingen gepland, maar het was beter gewoon niet te weten wat zich afspeelde in dat hoofd van haar. *Ignorance is bliss.*

Ik was bang om het te vragen, maar deed het toch. 'Wat doe je hier eigenlijk? Ik dacht dat tante Amber je een baan op de set had bezorgd.' Hadden ze nu al ruzie gehad?

Tante Pearl negeerde me terwijl ze nog een half dozijn hamburgers op de barbecue kwakte. Ze draaide het gas omhoog.

Tante Amber had beloofd haar oudste zusje dag en nacht bezig te houden. En nu stond tante Pearl alsnog in het midden van het stadje te wachten tot ze problemen kon veroorzaken. Ze was een fragiel mensje, maar die veertig kilo van haar waren slechter nieuws dan een aanstormende tornado. Toeristen, filmmensen – ze waren allemaal de vijand in haar gedachten. Haar aanwezigheid bij mams food truck was geen toeval. Ik hoopte alleen dat ze niet zo ver zou gaan om mensen te vergiftigen.

'Amber heeft Pearl een geweldige baan bij de rekvisieten aangeboden, maar Pearl weigert hem aan te nemen.' Mam stopte een verdwaalde blonde lok onder haar fuchsia en turquoise bandana. 'Ze beweert dat ze daar te goed voor is.'

'Je hebt het mis, Ruby. Ik heb nooit geweigerd.' Tante Pearl zwaaide met haar barbecuetang in de lucht en spietste daarbij zowat een boomtak. 'De baan paste gewoon niet bij mij. Ik hoor toch zeker hoofd van de pyrotechniek te zijn, gezien mijn talenten, niet een of andere slaaf die een speelgoeddoos bewaakt? Geen wonder dat Amber me ontwijkt. Ze gaat hiervoor boeten.'

'Je kunt helemaal geen hoofd pyrotechniek worden. Je hebt geen enkele filmervaring.' Ik zuchtte. De rivaliteit van mijn tante en haar zus kende geen grenzen. 'Ik weet zeker dat tante Amber alleen maar probeerde te helpen.'

Tante Pearl snoof laatdunkend, terwijl ze vloeistof uit

haar heupfles op de barbecue strooide. De vlammen schoten een fractie van een seconde later van de grill omhoog. Ze keek liefdevol naar de vlammen terwijl ze steeds hoger oplaaide. Ze leek in trance te zijn.

‘Kijk uit!’ Het haar op de achterkant van mijn nek stond omhoog. Mijn ieniemienie vuurvlieg van een tante had een hekel aan autoriteitsfiguren, zowel formeel als informeel. Ze was ook een afkickende pyromaan, dus het idee dat ze nu wéér iets met vuur te maken had maakte me bang.

De vlammen daalden toen de brandstof eenmaal op was en tante Pearl kwam uit haar trance. ‘Zei je iets?’ Ze lachte lief naar ons.

‘Bij de rekwisieten werken is een grote kans, Pearl. Je moet ergens beginnen.’ Mam zette de barbecuevlam zachter. ‘Je kunt die ervaring toevoegen aan je cv.’

‘Amber heeft ook geen ervaring.’ Tante Pearl snoof. ‘Hoe komt het dan dat zij een hoofdrol krijgt?’

Dat vroeg ik me ook af. In plaats daarvan zei ik: ‘Je bent gewoon jaloers.’

‘Echt niet.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Móéten jullie altijd met elkaar wedijveren?’ Mama’s twee oudere zussen waren nu in de zestig en zeventig, met tante Pearl als oudste. Hun intense rivaliteit was met de jaren niet afgenomen. Sterker nog, het werd elk jaar erger. Ze konden geen vijf minuten in dezelfde kamer zijn voordat ze elkaar probeerden op te zoeken. Mam kalmeerde altijd hun ruzies en speelde bemiddelaar, ook al was ze de jongste.

‘Ik wou dat jij en Amber niet zo concurrerend waren,’ zei mam. ‘Jullie zijn gewoon goed in verschillende dingen, dat is alles. Jullie vullen elkaar aan.’

Ik schoot onwillekeurig in de lach en ze staarden me allebei aan.

‘Ik heb levenservaring, Ruby,’ zei tante Pearl door opeen-

geklemde kaken. 'Ik ben een heks en een verdomd goede ook. Ik ga niet werken voor een incompetent iemand die niet weet wat hij doet.'

'Je bedoelt Bill, de rekwisietenmanager? Natuurlijk weet hij wel wat hij doet. Hij heeft jaren ervaring, net zoals iedereen hier. Het zijn allemaal professionals.' Mam gebaarde met haar hoofd in de richting van de set.

'Ik kan een paar écht goede *special effects* regelen. Die van hem zijn te triest voor woorden.' Tante Pearl zwaaide met haar hand en de barbecuevlammen schoten weer op.

Mama plette ze met een beweging van haar hand. 'Hou gewoon een paar dagen je trucjes in toom, oké? Niemand van de crew weet dat we heksen zijn en dat moeten we zo houden.'

'Maar Bill weet niet wat hij doet. In dit tempo zullen ze voor eeuwig blijven filmen.' Ze zuchtte. 'Ik wilde alleen maar een handje helpen, zodat ze de boel snel kunnen afronden. Maar wat ik ook voorstel, het wordt afgeschoten.'

'Probeer niets uit te halen, tante Pearl.' Ik had geen idee wie die Bill was of waarom ze hem incompetent noemde, maar ik geloofde dat iedereen die aan zo'n grote film meewerkte, goed moest zijn in zijn werk. Waarschijnlijk zelfs uitstekend. Filmregie was een industrie waar iedereen in wilde werken en de concurrentie om een baan te bemachtigen was hevig.

'Cen heeft gelijk. Je mag onze dekmantel niet in gevaar brengen,' zei mam. 'Doe gewoon goed werk en verdien hun respect. Amber heeft tenminste een baan voor je.'

Tante Pearl schudde haar hoofd. 'Nee, ik doe het niet. Ik kan niet achter slechte kwaliteit staan. Ik heb normen en waarden, hoor.'

Ik had geen idee over welke kwaliteitsnormen ze het had. Misschien was een extra baan gewoon te stressvol voor haar. Westwick Corners was zo klein dat de meeste *locals* een paar

baantjes naast elkaar hadden. We moesten allemaal ondernemer zijn omdat de lokale economie zo goed als niet bestond.

De familie West was daarin niet anders, aangezien we allemaal de Westwick Corners Inn én onze bar, *The Witching Post*, moesten runnen, naast andere bezigheden. We hadden altijd extra geld nodig om de eindjes aan elkaar te knopen. Dat was waarschijnlijk de reden waarom tante Amber ons in de eerste plaats allemaal bij deze film had betrokken.

Iedereen behalve mij, dan. Ik voelde me een beetje in mijn wiek geschoten dat tante Amber mij niet ook een baan had gegeven, maar in zekere zin was ik opgelucht. De meeste plannen van de familie West hadden de neiging om nogal chaotisch uit te pakken. Nu kon ik gewoon van een afstandje toekijken.

Maar toch.

Waarom was ik niet gevraagd? Was het omdat ik mijn hekserij niet genoeg geoefend had? Oké, ik had inderdaad veel gespijbeld bij *Pearl's Charm School*, maar mij straffen omdat ik een incompetente heks was, leek me wat extreem. Misschien vond tante Amber me niet goed genoeg, maar tante Pearl een baan toevertrouwen en mij niet was zowel verrassend als verontrustend. Misschien was het tante Ambers manier om me wakker te schudden, maar haar harde aanpak deed pijn.

Ik keek toe hoe tante Pearl houtskoolzwarte hamburgers van de grill haalde en op een bord gooide. Ze liet meteen nog een half dozijn hamburgers op de grill belanden.

‘Misschien moet je toch niet aan de film werken. Wat moeten je leerlingen zonder jou?’ zei ik tegen haar. Pearls hekserijschool had nul studenten en stond op het punt te sluiten, ondanks tante Pearls beweringen dat dit niet het geval was. In feite waren al onze ondernemingen in ernstige problemen, inclusief de Westwick Corners Weekly. Deze

filmshoot was het meest belangrijke ding dat in decennia in de stad was gebeurd en we wilden er allemaal deel van uitmaken, vooral uit noodzaak.

‘Ik heb een pauze nodig van het lesgeven. Je weet hoe ik me anders verveel,’ snauwde tante Pearl. ‘Die leerlingen stellen mijn geduld soms ook op de proef.’

‘En hoe is dit beter?’ Ik keek mijn grijsharige tante aan. ‘Je staat nu hamburgers op een barbecue om te draaien. En je ziet er niet uit alsof je er erg blij van wordt.’

‘Het is helemaal niet beter, Cendrine. Dat is nu juist het punt,’ snoof tante Pearl. ‘De special effects zouden me een uitlaatklep hebben gegeven, mijn creativiteit hebben gestimuleerd. Amber beloofde me volledige creatieve zeggenschap. Ze zei dat als ik haar hielp de filmshoot te regelen, ze het de moeite waard zou maken. En nu heeft ze me voor gek gezet door me een baantje te geven dat mijn talenten en mogelijkheden totaal niet benut.’

Ik kwam in de verleiding om te vragen hoe ze tante Amber dan precies had geholpen om de filmlocatie naar Westwick Corners te halen, maar dan zouden we weer op een zijspoor belanden. Daar ging het nu niet om.

‘Je mag niet eens hekserij gebruiken. Of vuur.’ Ik had het nare vermoeden dat wat voor hulp tante Pearl ook had gegeven, er een addertje onder het gras zat.

‘Je weet dat ik dat niet zou doen, Cendrine.’ Tante Pearls onderlip stak uit in een valse pruillip en haar ooglid trilde, zoals altijd als ze loog. ‘Ik volg altijd de regels.’

Ik beet op mijn tong, want ik wilde geen ruzie maken. Tante Pearls teleurstelling betekende dat we weer eens wraakacties konden verwachten. Wat die wraak zou zijn was niet helemaal duidelijk, maar we waren allemaal bang voor de “creativiteit” van tante Pearl. De grens tussen toegeven aan haar eisen en haar uit de problemen houden was nogal

vaag. Geen wonder dat tante Amber haar de rol van assistent-rekwisiteur had toebedeeld.

Dat was ook de reden waarom mam haar de barbecue liet bemannen. Als tante Pearl dan met vuur zou gaan spelen, zou ze tenminste onder toezicht staan.

HOOFDSTUK 2

Mam en ik hadden met frisse tegenzin tante Pearl bij de cateringwagen achtergelaten terwijl we in het hotel het ontbijt verzorgden. Het was zeldzaam dat onze *bed and breakfast* zo volgeboekt was als vandaag. De meeste mensen van de cast en de crew hadden gekozen voor modernere accommodatie op een uurtje afstand in Shady Creek, maar sommigen hadden besloten om in de stad te verblijven. Onze gasten waren in sommige gevallen VIP's en we wilden alles uit de kast halen om een goede indruk te maken. We hoopten dat ze nog eens terug zouden komen en ons misschien zelfs wat gratis publiciteit konden bezorgen.

Ik raspte kaas voor de omeletten, terwijl mam groenten sneed. We waren net in ons ritme aan het komen toen een schrille stem ons onderbrak.

'Hoe konden jullie me hier zomaar alleen achterlaten?' Oma Vi's spookachtige vorm fladderde heen en weer door de keuken. 'Ik hou niet van al die indringers. Wat doen ze hier?'

'Ze maken een film, oma. Het is maar tijdelijk.' Ik was verbaasd dat tante Amber haar niet op voorhand had verteld

over de film, maar aan de andere kant: tante Amber had niemand van ons veel laten weten.

‘Ik heb geen boodschap aan tijdelijk. Ik wil dat je je ontdoet van al deze mensen.’ Haar verschijning flakkerde zoals die altijd deed als ze echt van streek raakte. Oma had mam nooit vergeven dat ze ons huis in een kleine bed and breakfast had veranderd, en dit was de kers op de taart.

‘Je bent een spook, oma. Je hebt alle tijd van de wereld.’ Oma woonde nu bij mij in het boomhuis. Hoewel een spook als huisgenoot misschien een ideale situatie leek, was oma Vi echt moeilijk om mee samen te wonen. Ze bedelde constant om mijn aandacht als ik gasten had en klaagde vervolgens over de stilte als we nog maar met z’n tweeën waren.

‘Blijf me er niet aan herinneren. Richt het huis tenminste weer in zoals het was.’

Ze bedoelde het hotel, dat in feite naast de aanwezigheid van gasten onveranderd was. ‘We moeten op een of andere manier de kost verdienen, oma. Ze zijn heus weer snel weg.’ Ik voelde me er slecht bij, maar onze financiële behoeften waren belangrijker dan haar gevoelens over de huidige situatie. Of we moesten de kamers verhuren, óf we moesten verhuizen naar een andere stad met meer kans op werk.

‘Snel is nog steeds een paar dagen te lang voor mij. Ik probeer geduldig te zijn, maar ze zijn al te lang gebleven. Ik heb hier genoeg van. Tijd om “geestig” te zijn.’ Ze ging naar de deur die naar buiten leidde, naar de eetkamer.

Ik racete naar de deur en blokkeerde haar met mijn lichaam. ‘Kom op, oma. We weten dat je een geest bent. Ga alsjeblieft niet naar binnen, laat jezelf niet zien. Ik zal het op een of andere manier goedmaken, dat beloof ik.’ Ik keek naar mam, maar die stond met haar rug naar me toegedraaid terwijl ze het ontbijt klaarmaakte.

‘Je weet dat ik dwars door je heen kan, Cen.’ Ze zweefde

een paar centimeter van mijn gezicht. 'Dwing me niet om het te doen.'

'Oké, prima. Waarom maken we later niet samen gezellig wat drankjes?' Omkoping was het enige wapen dat ik had. Oma kon een ware ravage aanrichten als ze haar zin niet kreeg. 'Dat hebben we al een tijdje niet meer gedaan.'

Oma's aura helderde onmiddellijk op tot een vrolijk, zonnig geel. 'Dat zou ik graag willen. Dan maken we liefdesdrankjes en betoveren we al die filmmensen.' Ze giechelde als een tiener. 'Stel je eens voor wat een chaos dat zou geven!'

'Dat klinkt leuk!' Mijn stem kwam er wat hoger uit dan normaal, dus ik hoopte dat ik overtuigend klonk. Ik was echt niet van plan om magie op mensen te gebruiken zonder hun toestemming, maar oma Vi hoefde dat niet te weten. 'Misschien kunnen we het morgen doen, als het een beetje rustiger is.'

Ze schudde haar hoofd langzaam. 'Nee. Je zult iets beters moeten bedenken dan dat. Wat moet ik in de tussentijd doen?'

'Waarom kies je niet wat shows en films uit om te kijken? We kunnen alle oude *Bewitched* en *I Dream of Jeannie* afleveringen vanavond bekijken. Gewoon, om inspiratie op te doen.' Ik stak mijn hand uit om haar op haar arm te kloppen, maar natuurlijk ging mijn hand dwars door haar heen.

'Dat is alles wat je te bieden hebt? Dat is nauwelijks de moeite waard,' zei oma Vi. 'Trouwens, ik ben niet echt in de stemming voor comedy. Heel eerlijk gezegd zou ik het niet erg vinden om wat stoom af te blazen en mensen bang te maken. Misschien creëer ik wel mijn eigen dramashow.'

'Niet doen, oma.' Ik hield protesterend mijn hand omhoog. Het was duidelijk waar tante Pearl haar recalcitrante houding vandaan had, maar het was ook duidelijk dat oma Vi's grenzen waren overschreden. Ik liet mijn stem zakken tot een fluistering, zodat mam het niet kon horen.

‘Misschien kunnen we een betovering uitspreken over Amber en Pearl. Je weet wel, zodat ze beter met elkaar kunnen opschieten.’

‘Hmmm.’ Ze zweefde naar het plafond toe, diep in gedachten. Een paar seconden later dook ze twee centimeter voor me op. ‘Dat is een héél goed idee, Cen. Jij zou iets nieuws leren en mijn dochters zouden voor een enkele keer eens met elkaar kunnen opschieten.’

‘Deal,’ zei ik. ‘Ik haal wat kruiden uit de tuin en zie je later vanavond weer bij het boomhuis.’ Het maken van drankjes was het enige onderdeel van alle hekserij waar ik me echt bij op mijn gemak voelde, al betwijfelde ik of er een drankje was dat sterk genoeg was om de randjes van de sterke persoonlijkheden van mijn tantes af te halen. Ach, het leek oma Vi tevreden te stellen, althans voor even.

‘Toedels.’ Oma Vi’s gestalte vervaagde in het niets.

Ik keerde in gedachten terug naar tante Pearl. Haar onbeheerd achterlaten bij de filmploeg was geen goed idee, maar we hadden niet veel keus. Het was tenminste nog vroeg in de ochtend, een tijd waarin ze meestal in een beschaafdere bui was en minder geneigd was om streken uit te halen. De barbecue had haar innerlijke honger naar vuur voorlopig bevredigd.

We hadden twee mensen nodig in het hotel; een iemand om te koken en een om het ontbijt te serveren. Als serveerster had ik een bijbedoeling, namelijk om interviews te regelen met enkele van onze bekendere gasten. Dan zou misschien, héél misschien, een van mijn artikelen eens aanslaan bij de lezers en kon ik er echt werk van maken. Ik had al verschillende artikelen gepland over de filmopnames en filmsterren. Het enige wat ik nodig had was om een aantal van hen persoonlijk te ontmoeten terwijl ik het ontbijt serveerde.

Ik wilde vooral Steven Scarabelli ontmoeten, de legenda-

rische producent die bij ons verbleef. Maar zo liep het helaas niet, tenminste nóg niet. Het bleek dat ik hem op enkele minuten na had gemist, want hij had het ontbijt overgeslagen en was naar de set vertrokken terwijl wij aan het koken waren.

Gelukkig duurde het niet lang voordat mam en ik de gasten hadden verzorgd en we waren al snel weer op weg naar de food truck. De hoofdstraat werd druk bezocht en er waren nog meer gebouwen geschilderd terwijl we weg waren. De frisse, nieuwe gevels van de straat stonden in schril contrast met de zijstraten. Daar waren de verwaarloosde gebouwen dichtgetimmerd en bladderde de verf van de houten gevels af.

Ik voelde een golf van hoop bij het zien van de hoofdstraat. Ik was tevreden dat de film Westwick Corners al nieuw leven had ingeblazen, ook al was het filmen nog niet eens begonnen. Het aantal inwoners van het stadje was de afgelopen tien jaar gedaald van duizenden naar slechts een paar honderd, en het gebrek aan banen dreef jonge mensen weg zodra ze hun school hadden afgemaakt. Sommigen gingen naar het nabijgelegen Shady Creek, anderen verhuisden nog verder weg, naar Seattle. Maar deze film kon dat tij keren. Nu stond het geluk op het punt ons toe te lachen.

Als de filmploeg onze stad leuk vond als locatie, zouden ze terugkomen. We zouden ons kunnen profileren als een soort Hollywood-Noord. De film was een enorme economische boost, een gouden kans die ons ten deel was gevallen. Deze ene film kon leiden tot een andere, en dat bracht banen en geld met zich mee. Heksen konden een heleboel dingen doen, maar we konden geen geld tevoorschijn toveren. Succes was verzekerd, zolang we het maar niet verprutsten.

Ik schrok me rot toen we de cateringwagen naderen. Een flits van rood viel me op. Het was zo helder dat het op de